

Raad
voor
Vreemdelingen-
betwistingen

Arrest

nr. 148 275 van 22 juni 2015
in de zaak RvV 166 976 / II

In zake: ██████████

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Adolphe Lacomblélaan 59-61/b5
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat ██████████, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 30 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 december 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 137.125 van 26 januari 2015 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 november 2014 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 1 december 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) om deze aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Het betreft de thans bestreden beslissing.

Deze beslissing werd aan de gekozen woonplaats van de verzoekster betekend op 19 januari 2015 en zij is als volgt gemotiveerd:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 12.11.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

*M(...), M(...) (R.R.: 081071758870)
geboren te Noqui op 17.07.1981*

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 28.11.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden."

Op 2 december 2014 treft de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Voorwerp van het beroep

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat de verzoekster (de schorsing en) de nietigverklaring vordert van de beslissing van 1 december 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Ter terechtzitting van 15 juni 2015 vraagt de raadsman van de verzoekster om het voorwerp van het beroep uit te breiden tot de beslissing van 2 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeksters raadsman betoogt dat het bedoelde bevel een gevolgbeslissing is

van de beslissing van 1 december 2014 tot onontvankelijkheid van de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat dit bevel tot op heden nog niet aan de verzoekster werd ter kennis gebracht en dat hij van er slechts kennis van heeft gekregen nadat hij vorige week inzage nam in het administratief dossier.

De verweerder stelt dat de uitbreiding van het voorwerp niet ter terechtzitting kan worden gevraagd en dat de verzoekster, gelet op het gegeven dat van dit bevel slechts vorige week kennis werd genomen, hiertegen nog steeds een beroep kan instellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dienaangaande moet worden vastgesteld dat noch de vreemdelingenwet, noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erin voorzien dat ter terechtzitting om de uitbreiding van het materieel voorwerp van het beroep kan worden verzocht.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State kan het materieel voorwerp van een beroep worden uitgebreid, zelfs ambtshalve, tot de handelingen die er het logische en noodzakelijke gevolg van zijn (bijvoorbeeld de definitieve benoemingen die volgen op toelatingen tot de proeftijd). Ook de op een bestreden rechtshandeling steunende nagekomen beslissingen, die niet het logische en noodzakelijke gevolg van dat besluit zijn, kunnen nietig worden verklaard doch in zulk geval vereist de rechtszekerheid dat ze aangevochten worden binnen de termijn die gesteld is om een beroep tot in te stellen, hetzij met een afzonderlijk verzoekschrift tot (schorsing en) nietigverklaring, hetzij met een processtuk dat regelmatig is ingediend binnen diezelfde termijn. Het komt de verzoekende partij immers toe om blij te geven van haar belang om de nietigverklaring te verkrijgen van de nagekomen handelingen, aangezien de samenhang tussen de bestreden handeling en de nagekomen handelingen niet zodanig nauw is dat mag worden aangenomen dat uit het belang om de eerste handeling aan te vechten rechtstreeks het belang voortvloeit om de volgende handelingen aan te vechten (RvS 28 november 1997, nr. 69.884; RvS 29 maart 2007, nr. 169.585; RvS 25 januari 2010, nr. 199.863; RvS 24 oktober 2011, nr. 215.959; RvS 28 februari 2012, nr. 218.231).

De Raad stelt vast dat de beslissing van 2 december 2014 houdende bevel om het grondgebied te verlaten is genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en op grond van de vaststelling dat de verzoekster niet in het bezit is van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten nu zij niet in het bezit is van een geldig paspoort. Deze beslissing steunt dan ook op eigen juridische en feitelijke gronden en zij is niet het noodzakelijke gevolg van de beslissing van 1 december 2014 tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Noch het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, noch de daarop volgende onontvankelijkheidsbeslissing van 1 december 2014, wijzigt de verblijfssituatie van de verzoekster. Uit niets blijkt derhalve dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 december 2014 de loutere gevolgakte is van de middels het onderhavige verzoekschrift bestreden beslissing. Bovendien blijkt evenmin dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 december 2014 op enige andere wijze steunt op de beslissing van 1 december 2014 tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het gaat in tegendeel om een van de thans bestreden beslissing onafhankelijke beslissing, getroffen op eigen gronden en met eigen en onderscheiden rechtsgevolgen. Er is dan ook geen reden om het voorwerp van het beroep uit te breiden tot de louter in de chronologie navolgende beslissing van 2 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de procedure voor de Raad essentieel schriftelijk is (zie artikel 39/60, eerste lid van de vreemdelingenwet). Ook het schriftelijk karakter van de procedure, de principes van de rechtszekerheid en de rechten van de verdediging, verzetten zich ertegen dat middels een louter mondelinge vraag die voor het eerst ter terechtzitting wordt geformuleerd, het voorwerp van het beroep wordt uitgebreid. Een dergelijk verzoek dient schriftelijk te geschieden en het moet, zoals

ook het geval is voor een verzoekschrift, minstens de handtekening van de verzoekster of haar raadsman dragen.

Op de vraag om het voorwerp van het beroep uit te breiden tot de beslissing van 2 december 2014 houdende bevel om het grondgebied te verlaten, kan bijgevolg niet worden ingegaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht, waarbij wordt verwezen naar artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

De verzoekster verschaft de volgende toelichtingen:

"Eerste onderdeel,

Een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet kan onontvankelijk verklaard worden indien de arts-adviseur in zijn advies vaststelt dat de ziekte "kennelijk" niet beantwoordt aan een ziekte zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf.

Volgens een vaste rechtspraak van de Raad van State betekent "kennelijk" (of "klaarblijkelijk" – de 2 begrippen kwamen achtereenvolgens voor in artikel 52 Vreemdelingenwet, terwijl in de Franse tekst onveranderd het begrip "manifestement" voorkomt) dat "waarvan het bestaan of de aard voor een redelijke geest dermate overtuigend als aannemelijk overkomt dat nader onderzoek niet nodig lijkt" (Raad van State van België, Openbaar verslag over het gerechtelijk jaar 1994-1995, 279).

Artikel 9ter, § 3, 4° werd ingevoegd op 8 januari 2012. Volgens de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat leidde tot de wet van 8 januari 2012 moet de arts vaststellen "dat de ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont" (Kamer 2011-12, 1824/1, 4; RvS 16.10.2014, nr. 228.778).

Het gaat bijgevolg om een ziekte die prima facie kennelijk niet ernstig is (Jaarverslag DVZ 2011, 56).

Uit het geneeskundig attest gebruikt voor de indiening van de aanvraag blijkt dat het gaat om een psychotische decompensatie met een reëel gevaar voor zelfmoord voor verzoekster en een reëel gevaar voor haar kinderen, indien de behandeling niet verder gezet wordt.

De bewering in het advies dat het kennelijk niet gaat om een ziekte die beantwoordt aan de definitie van ziekte in artikel 9ter, § 1, eerste lid Vw. is kennelijk onredelijk, waardoor de motiveringsplicht wordt geschonden alsook artikel 9ter, § 3, 4° Vreemdelingenwet.

Tweede onderdeel,

In geval van ongunstige beslissing is het logischerwijze zo dat het advies van de adviseur-arts afwijkt van het advies van de arts van de vreemdeling. Maar de Raad kan nagaan of in overeenstemming met artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de beslissing van DVZ, daarin begrepen het advies van de adviseur-arts, afdoende is gemotiveerd. Zo kan nagegaan worden of afdoende geantwoord wordt op de stelling van de psychiater Dr. Roussaux (in het geneeskundig attest gehanteerd voor de indiening van de aanvraag) dat de vreemdeling in geval van perspectief van terugkeer naar het land van herkomst een ernstig risico op zelfmoord kan teweegbrengen (RvS 18 september 2013, nr. 224.723; RvV 24 maart 2014, nr. 121.375).

Hoewel de bestreden beslissing niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door (de arts van) verzoekster ingeroepen argumenten, moet daaruit blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard; de motivering moet in concreto beoordeeld worden in het licht van alle gegevens van het administratief dossier; de motivering moet ook daadkrachtig zijn, d.w.z. voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig; de vreemdeling moet kunnen nagaan op welke gronden de voor hem genomen beslissing is gesteund en waarom de door hem aangevoerde concrete en pertinente argumenten die blijken uit het door hem

voorgebrachte geneeskundig attest, in het algemeen niet worden aanvaard (RvV 24 maart 2014, nr. 121.375).

Wanneer de arts-adviseur een ander oordeel is toegedaan dan hetgeen door een behandelend geneesheer-specialist wordt geattesteerd, zoals in casu, dienen de motieven waarop de arts-adviseur zich steunt om tot een andersluidend oordeel te komen, des te concreter en pertinenter te zijn (*idem*).

Op grond van het standaard-geneeskundig attest van 3 november 2014 en andere medische stukken komt de arts-adviseur tot het volgende advies:

- de beschreven PTSS en depressie houdt actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster
- het betreft psychische aandoeningen die als dusdanig niet te objectiveren vallen, evenmin als de noodzaak om ze te behandelen
- de theatraaliteit die blijkt uit het dossier en de gehanteerde terminologie zoals "mystiek delirium" doen sterke twijfels rijzen aangaande de authenticiteit
- door dergelijke aandoeningen aan te wenden om een regularisatie (*sic*) van verblijf te bekomen, wordt het genezingsproces niet in de hand gewerkt omdat verzoekster er baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven affirmeren; enkel een beslissing in de ene of de andere zin kan soelaas bieden
- de behandeling van deze aandoening d.m.v. psychofarmaca is louter symptoombestrijding en dus niet essentieel
- ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kennen dergelijke aandoeningen hun beloop over enkele maanden tot jaren en evolueren meestal spontaan in gunstige zin
- het risico op zelfmoord is louter speculatief
- er bestaat dus geen actueel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst.

De behandelende geneesheer-psychiater Dr. Roussaux daarentegen meent dat

- het nemen van geneesmiddelen noodzakelijk is
- het volgen van een behandeling en regelmatige opvolging gedurende minimum 5 jaar noodzakelijk is
- in het andere geval het risico op zelfdoding en het doden van de kinderen ("suicide altruïste") ernstig is
- verzoekster niet kan terugkeren naar Angola omdat dat het risico op het voorgaande fel verhoogt; in Angola zijn de nodige zorgverstrekkingen niet beschikbaar.

Verscheidene andere geneesheren en een psycholoog, die verzoekster hebben gezien en onderzocht, komen tot een gelijklopende conclusie als Dr. Roussaux.

Het is duidelijk dat de vermeldingen op het standaard geneeskundig getuigschrift en op de andere geneeskundige attesten niet te verzoenen zijn met het oordeel van de arts-adviseur o.m. dat er geen behandeling en geen toedienen van geneesmiddelen vereist is.

In feite zegt de arts-adviseur dat verzoekster een komediant is en dat alle voormelde artsen en de psycholoog in de val gelopen zijn die zij opgezet heeft.

Het is voor verzoekster volstrekt onduidelijk waarom de arts-adviseur deze mening toegedaan is, dat het oordeel van een geneesheer-specialist onjuist is en dat deze zich vergiste of zelfs naïef is, dat er geen behandeling nodig is en het probleem vanzelf zich zal oplossen als maar het nodige geduld wordt opgebracht, terwijl van een generalist die een oordeel uitspreekt over een specialist en daar lijnrecht tegenover ingaat, mag verwacht worden dat hij duidelijk preciseert op welke gronden hij zich steunt om tot zijn oordeel te komen dat er voor de aandoening geen behandeling nodig is en geen risico op zelfmoord en moord bestaat. In het advies van de arts-adviseur wordt geen enkel element aangereikt voor zijn voormeld oordeel, en hij verwijst ook niet naar bronnen, bijvoorbeeld medische vakliteratuur, of andere stukken die zijn oordeel zouden staven. De arts-adviseur licht op geen enkele wijze concreet toe op welke grond hij de duidelijke vaststellingen van de behandelende psychiater naast zich neer legt.

De motieven van de arts-adviseur volstaan bijgevolg niet opdat verzoekster de stelling van het advies kan begrijpen en waarom de door haar aangevoerde concrete en pertinente medische gegevens en prognoses uit het standaard geneeskundig attest niet worden aanvaard.

Aldus is de formele motiveringsplicht geschonden en kan door verwerende partij op grond van de bestreden beslissing niet redelijkerwijze voorhouden dat de aandoening kennelijk niet kan leiden tot een machtiging op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, zodat ook artikel 9ter, § 3, 4° van deze wet geschonden is."

4.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, tot doel heeft verzoekster in kennis te stellen van de redenen waarom verwerende partij de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. Verwerende partij is verplicht de juridische en feitelijke overwegingen in de akte op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip "afdoende" houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466).

De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen en in het advies d.d. 28 november 2014 van de ambtenaar-geneesheer, dat aan verzoekster werd medegedeeld en dat geacht wordt integraal deel uit te maken van de bestreden beslissing. Er wordt immers met verwijzing naar artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet, op een duidelijke wijze aangegeven waarom de aanvraag onontvankelijk is, met name de omstandigheid dat verzoekster kennelijk niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft. In het advies d.d. 28 november 2014 worden ter zake de redenen voor dit besluit aangegeven.

De formele motiveringsplicht houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Het volstaat dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. (R.v.V., 25 januari 2012, nr. 73 906)

Er wordt geen schending aangetoond van de formele motiveringsplicht.

"Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen". (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78 303; R.v.V., 30 juni 2011, nr. 64.262)

De thans bestreden beslissing steunt op het advies d.d. 28 november 2014 van de ambtenaar-geneesheer en werd genomen op basis van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

"De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk."

Artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

In zijn advies van 28 november 2014 heeft de ambtenaar-geneesheer met betrekking tot de voorgeschreven geneesmiddelen geoordeeld dat die behandeling louter symptomatisch is en dus niet essentieel. Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat de behandelende geneesheer Dr. Rousseaux stelde dat het volgen van een behandeling en regelmatige opvolging gedurende minimum 5 jaar noodzakelijk is en dat de nodige zorgverstrekkingen niet beschikbaar zijn in Angola, heeft de ambtenaar-geneesheer in zijn advies geoordeeld dat de beschreven aandoening van verzoekster ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf hun beloop kennen over enkele maanden tot jaren en meestal spontaan in de gunstige zin evolueren. Met betrekking tot risico op suïcide oordeelde de ambtenaar-geneesheer in zijn advies dat dit risico van louter speculatieve aard is.

De ambtenaar-geneesheer is in zijn advies dus ingegaan op de elementen die door de behandelende geneesheer Dr. Rousseaux werden opgeworpen in de voorgelegde medische stukken zoals door verzoekster aangehaald in haar verzoekschrift (p. 9). Hij heeft aangegeven waarom die elementen door hem niet werden weerhouden.

Verzoekster laat na de motieven te weerleggen door opnieuw te verwijzen naar de door haar voorgelegde medische attesten. De omstandigheid dat de ambtenaar-geneesheer geen specialist is en dat hij er een andere mening op nahoudt dat de behandelende geneesheer, houdt op zich niet in dat het advies en de bestreden beslissing kennelijk foutief of onredelijk zijn.

"Er dient tevens te worden geduïd dat wanneer de ambtenaar-geneesheer vaststelt dat een vreemdeling die vraagt om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd, gelet op de aard van de aangevoerde medische problematiek, strikt genomen geen behandeling nodig heeft en het ontbreken van bepaalde vormen van medische zorgverstrekking geen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat deze vreemdeling in een onmenselijke of vernederende situatie terechtkomt, deze arts geen overwegingen meer in zijn advies dient op te nemen omtrent de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze vormen van zorgverstrekking in het land van herkomst van deze vreemdeling. Dergelijke overwegingen zijn in dat geval immers niet vereist om te begrijpen waarom werd besloten dat de aanvrager niet voldoet aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde criteria en bieden geen meerwaarde." (RvV, 14 mei 2014, nr. 123.884)

Het tweede middel is niet emstig."

4.3. Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. De verzoekster betwist *in casu* dat de geboden motivering afdoende is.

De Raad wijst er op dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig moeten zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Hoewel de verweerder niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door de verzoekster ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet, dat op zich verwijst naar artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet.

Teneinde de aangevoerde schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 te onderzoeken, is het dan ook aangewezen om de relevante bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekster overigens tevens de schending aanvoert, in ogenschouw te nemen.

4.4 Artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals van kracht op het ogenblik van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. (...)

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)”

Uit artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet volgt dat de beoordeling van het in artikel 9ter, § 1 vermelde risico toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister c.q. staatssecretaris is aangesteld en uit het bepaalde in artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging om medische redenen.

Bijgevolg is het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, beslissend voor het onontvankelijk verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

In het licht van de motiveringsvereiste van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, kan een verwijzing naar een advies een afdoende motivering vormen, doch hiertoe is wel vereist dat de inhoud van dit advies aan de betrokkene werd ter kennis gebracht en dat dit advies zelf ook afdoende is gemotiveerd (RvS 2 december 2013, nr. 225.659; RvS 18 juni 2012, nr. 219.772; RvS 19 mei 2011, nr. 213.636). Bovendien is het, in het kader van beslissende adviezen, toegelaten om de onwettigheden die aan dergelijk advies kleven aan te voeren tegen de uiteindelijk door de verweerder genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag als

onontvankelijk wordt geweigerd (cf. RvS 13 oktober 2006, nr. 163.590; RvS 5 juli 2007, nr. 173.201; RvS 28 juni 2011, nr. 214.213).

Uit het bepaalde in artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet volgt zodoende dat de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet haar noodzakelijke rechtsgrond vindt in het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte van de betrokkene kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet. De gebeurlijke onregelmatigheid van het advies van de ambtenaar-geneesheer vitieert dan ook de uiteindelijke beslissing waarbij de aanvraag als onontvankelijk wordt afgewezen (cf. RvS 21 juni 2013, nr. 224.018; RvS 30 januari 2013, nr. 222.306).

4.5. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 28 november 2014. Dit advies werd onder gesloten enveloppe en samen met de thans bestreden beslissing ter kennis gebracht en luidt als volgt:

"Geachte heer,

*M., M. (...)
Vrouwelijk
Nationaliteit: Angola
(...)*

Artikel 9ter §3 - 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 12.11.2014.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 03.11.2014 en de medische stukken d.d. 03.11.2014 en 08.11.2014 blijkt dat de beschreven PTSS en depressie actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft psychische aandoeningen die als dusdanig niet te objectiveren vallen, evenmin als de noodzaak om ze te behandelen. De theatraliteit die in casu blijkt uit het dossier en de gehanteerde terminologie zoals "mystiek delirium" doen sterke twijfels rijzen aangaande de authenticiteit. Door dergelijke aandoeningen aan te wenden om een regularisatie tot verblijf te bekomen, wordt het genezingsproces ervan niet in de hand gewerkt omdat betrokkene er baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven affirmeren. Enkel een beslissing dienaangaande in deze of gene zin kan deze impasse doorbreken en is een conditio sine qua non in het therapeutisch proces. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kennen dergelijke aandoeningen hun beloop over enkele maanden tot jaren en evolueren meestal spontaan in gunstige zin. Het risico op suicide is van louter speculatieve aard. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel."

In het licht van de aangevoerde schending van de motiveringsplicht, dient dan de Raad te onderzoeken of de redengeving die in het voormelde advies naar voor wordt gebracht een afdoende motivering vormt om te besluiten dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet.

Uit het bepaalde in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, met name:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Uit artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 volgt dat een afdoende motivering moet worden geboden omtrent beide voornoemde toepassingsgevallen.

4.6. *In casu* blijkt uit de inhoud van het advies van de ambtenaar-geneesheer dat beide toepassingsgevallen in rekening werden genomen. In het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt immers niet enkel gesteld dat de in de aangeleverde medische getuigschriften beschreven PTSS en depressie actueel geen risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoekster, maar wordt tevens uitdrukkelijk geoordeeld dat er actueel geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Uit de motieven van het advies van 28 november 2014 kan worden afgeleid dat de ambtenaar-geneesheer ter ondersteuning van deze vaststellingen aangeeft dat het om aandoeningen gaat die niet te objectiveren vallen evenmin als de noodzaak om ze te behandelen, dat de theatraliteit en de gehanteerde terminologie zoals "*mystiek delirium*" sterke twijfels doen rijzen omtrent de authenticiteit en dat het risico op suicide van louter speculatieve aard is. De ambtenaar-geneesheer stelt tevens dat "*dergelijke aandoeningen*" ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf hun beloop kennen over enkele maanden tot jaren en dat zij "*meestal*" spontaan evolueren in gunstige zin en dat de behandeling met psychofarmaca louter symptomatisch en dus niet essentieel is.

In het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, dient te worden onderzocht of de door de ambtenaar-geneesheer opgegeven motieven pertinent en draagkrachtig zijn om te besluiten dat de voorgelegde medische problematiek kennelijk niet beantwoordt aan de beide toepassingsgevallen van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

4.7. Tegen de motieven die de ambtenaar-geneesheer hanteert, brengt de verzoekster aan dat in de voorgelegde medische getuigschriften, die uitgaan van een geneesheer-specialist, wordt geattesteerd dat de medicatie noodzakelijk is, dat de behandeling en opvolging minstens vijf jaar zal duren, dat in het andere geval een risico op zelfdoding en het doden van de kinderen ernstig is en dat de verzoekster niet kan terugkeren naar Angola omdat dit het voornoemde risico verhoogt. Het is volgens de verzoekster duidelijk dat de vermeldingen van de behandelend geneesheer-specialist niet te verzoenen zijn met het oordeel van de ambtenaar-geneesheer dat er geen behandeling en geen medicatie vereist is en dat het probleem zich vanzelf zal oplossen als maar het nodige geduld wordt opgebracht. De verzoekster betoogt dat de motieven van de ambtenaar-geneesheer niet volstaan om te begrijpen waarom de door haar aangebrachte concrete en pertinente medische gegevens en prognoses niet worden aanvaard.

De Raad stelt vast dat uit de verschillende medische getuigschriften die door de ambtenaar-geneesheer werden in rekening genomen en die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt dat de verzoekster lijdt aan een "*épisode dépressif majeur: insomnie, idées suicidaires construits (...)*" en "*PTSD*" (ernstige depressieve episode met slapeloosheid en gevormde suidegedachten en een post traumatisch stress syndroom of PTSS) (zie standaard medisch getuigschrift d.d. 3 november 2014), die wordt behandeld met Spiralexa, Bromazepam, Dominal en waarvan de voorziene behandelingsduur wordt geattesteerd op minimum 5 jaar gezien de ernst van de symptomen (standaard medisch getuigschrift d.d. 3 november 2014, gedetailleerd medisch getuigschrift d.d. 3 november 2014). Bij de rubriek D "*Quelles seraient les conséquences éventuelles d'un arrêt du traitement? (Wat zouden de gevolgen en de mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet?)*" vermeldt het standaard medisch getuigschrift d.d. 3 november 2014 "*mise en danger de la patiente ou de ses enfants: passage à l'acte suicidaire, décompensation psychotique avec perte de contact avec la réalité*" (in gevaar brengen van de patiënte en van haar kinderen: uitvoering van de zelfdoding, psychotische decompensatie met verlies van realiteitszin). In het gedetailleerd medisch getuigschrift van diezelfde datum wordt verder gesteld dat het risico op zelfdoding met doding van de kinderen reëel is gelet op het feit dat de patiënte de hoop heeft verloren, dat een heropflakking van de psychotische decompensatie niet is uit te sluiten en dat in deze gevallen een dringende (gedwongen) ziekenhuisopname is te voorzien, dat de pathologie te stabiliseren is mits een stabiele leefomgeving en regelmatige psychiatrische opvolging, medicatie en psychotherapie, dat er geen alternatief is voor de behandeling en dat de prognose zonder behandeling zeer slecht is met een ernstig risico op de complicaties van zelfdoding en doding van de kinderen. In het standaard medisch getuigschrift van 3 december 2014 wordt tevens de specifieke noodzaak van een regelmatige psychiatrische opvolging door een specialist inzake PTSS, een psychologische opvolging en medicamenteuze behandeling benadrukt en er wordt gesteld dat de depressieve episode en het PTSS nog steeds actief zijn (rubrieken E en F). In het standaard medisch getuigschrift wordt bij de medische voorgeschiedenis een psychotische decompensatie vermeld, die in 2013 tot een gedwongen opname heeft geleid en waarvoor opvolging is voorzien in de "Clinique Fond'Roy". Bij het standaard medisch getuigschrift wordt een uitgebreid psychiatrisch rapport gevoegd bij ontslag na de opname van

26 september 2013 tot 8 november 2013. Alle voorgelegde medische getuigschriften zijn opgesteld door Dr. R., toegevoegd psychiater, verbonden aan de "Clinique Fond'Roy" te Brussel.

4.8. Het is dan ook duidelijk dat de vaststellingen en de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer aangaande de noodzaak aan behandeling van de psychiatrische aandoening van de verzoekster geheel niet overeenstemmen met de vaststellingen van de behandelende arts in de door de verzoekster bijgebrachte medische getuigschriften. Hoewel de ambtenaar-geneesheer bij het verlenen van zijn advies in toepassing van artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt bij het beoordelen van het in artikel 9ter, §1 van deze wet genoemde risico's en de Raad deze – in se medische - beoordeling niet kan maken in de plaats van de ambtenaar-geneesheer, dient te worden opgemerkt dat het advies van de ambtenaar-geneesheer wel de nodige redengeving dient te vermelden die de Raad en ook de verzoekster in staat stelt om na te gaan waarop de ambtenaar-geneesheer zich precies gebaseerd heeft om te besluiten dat er kennelijk geen sprake is van enig risico zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert dan ook niet dat er op hem bij het verlenen van zijn advies conform artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten en de beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer houdt daarom nog niet in dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (RvS 18 september 2013, nr. 224.723).

Wanneer de ambtenaar-geneesheer een ander oordeel is toegedaan dan hetgeen door een behandelend geneesheer-specialist wordt geattesteerd, dienen de motieven waarop de ambtenaar-geneesheer zich baseert om tot een andersluidend oordeel te komen, des te concreter en pertinenter te zijn. Dergelijk andersluidend oordeel van een met een controlefunctie beklede arts impliceert dan immers dat hij besluit dat de beoordeling van de gespecialiseerde arts onjuist is, wat betekent dat hij van oordeel is dat deze gespecialiseerde arts zich vergiste, een medische problematiek overdreef of een tegenaangewezen of volkomen nutteloze behandeling heeft voorgeschreven.

In casu heeft de verzoekster een standaard medisch getuigschrift en twee medische verslagen voorgelegd die zijn opgesteld door een arts gespecialiseerd in de psychiatrie en verbonden aan een psychiatrisch ziekenhuis. Hoewel het op zich geen vereiste is dat de ambtenaar-geneesheer over eenzelfde specialisatie zou beschikken en hij wettelijk ook niet verplicht is om beroep te doen op een externe deskundige, mag van de ambtenaar-geneesheer die tot een conclusie komt die lijnrecht ingaat tegen het standpunt van een dergelijk gespecialiseerd geneesheer, wel worden verwacht dat hij in het licht van de vermeldingen in de voorgelegde medische getuigschriften, duidelijk preciseert op welke gronden hij zich steunt om te oordelen dat de aandoeningen – een depressieve episode en PTSS met voorgeschiedenis van psychotische decompensatie die geleid heeft tot een gedwongen opname in een psychiatrische instelling, waarvan de voorziene duur van de behandeling op minimum 5 jaar wordt geattesteerd gelet op de ernst van de symptomen en waar door de behandelend arts bij stopzetting van de behandeling een zeer slechte prognose geeft, met risico op een herhaalde psychotische decompensatie en suïcide waarbij zij ook haar kinderen meeneemt – kennelijk geen van de risico's vermeld in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet impliceren en meer bepaald dat er geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling bij afwezigheid van een adequate behandeling in het land van herkomst.

4.9. De ambtenaar-geneesheer stelt in eerste instantie dat noch de depressie en het PTSS aandoeningen noch de noodzaak aan behandeling voor hiervoor te objectiveren vallen. Het betreft hier echter een loutere bewering, die geen steun vindt in de medische stukken waarnaar de ambtenaar-geneesheer verwijst, en die verder ook niet concreet wordt toegelicht.

Vervolgens stelt de ambtenaar-geneesheer dat de theatraliteit die blijkt uit het dossier en de gehanteerde bewoordingen als "*mystiek delirium*" sterke twijfels doen rijzen omtrent de authenticiteit. Gelet op het feit dat wordt verwezen naar het "*dossier*" en de in de medische verslagen gehanteerde bewoordingen, kan de Raad er bij gebrek aan nadere toelichting ter zake enkel van uit gaan dat de ambtenaar-geneesheer de authenticiteit van de voorgelegde medische getuigschriften in twijfel trekt en dit op grond van eigen subjectieve indrukken bij lezing van de voorgelegde medische getuigschriften. Dergelijke zware beschuldigingen aan het adres van een behandelend psychiater die de verzoekster reeds meer dan een jaar opvolgt, zijn echter niet te verantwoorden door de louter subjectieve indrukken ("*theatraliteit*") van een met een controlefunctie belaste arts die, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, de patiënt nooit heeft onderzocht laat staan gedurende langere tijd heeft

opgevolgd. Waar algemeen uit artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet geen plicht kan worden afgeleid om de zieke vreemdeling te onderzoeken en een bijkomend advies in te winnen van deskundigen en het de ambtenaar-geneesheer toegelaten is om advies te verstrekken louter op grond van de voorgelegde medische getuigschriften, dient te worden opgemerkt dat zulks dan wel veronderstelt dat de ambtenaar-geneesheer de voorgelegde medische getuigschriften en hetgeen daarin geattesteerd is, als authentiek beschouwt. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij artikel 9ter in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd, wordt overigens uitdrukkelijk aangegeven dat geen bijkomend onderzoek vereist is "*indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene*" (Parl.St. Kamer, nr. 2478/001, 35). Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten indien hij de mening is toegedaan dat deze volstaan om een onderbouwd advies te geven. Indien hij er in tegendeel vanuit gaat dat er sterke twijfels zijn omtrent de authenticiteit van het voorlegde medische dossier, dan valt niet in te zien op welke basis de ambtenaar-geneesheer een onderbouwd en pertinent advies kan verlenen omtrent de risico's voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken of nadere inlichtingen van deskundigen in te winnen.

Waar de ambtenaar-geneesheer stelt dat het genezingsproces er niet bij is gebaat dat de verzoekster "*dergelijke aandoeningen*" aanwendt om een machtiging tot verblijf te bekomen omdat zij er dan baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven manifesteren en dat "*enkel*" een beslissing dienaangaande de impasse kan doorbreken en een *conditio sine qua non* is in het therapeutisch proces, wordt niet op afdoende wijze geantwoord op de voorgelegde medische attesten. De ambtenaar-geneesheer stelt hier in wezen een negatieve dan wel een positieve beslissing inzake verzoeksters verblijfsaanvraag als een noodzakelijke stap te zien in het therapeutisch proces van de verzoekster. Deze argumentatie - die op zich reeds moeilijk kan worden ingepast in de specifieke taak waarmee de ambtenaar-geneesheer krachtens artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet is belast - is niet sluitend en zij laat niet toe de redenen te kennen waarom in verzoeksters geval, en gelet op het gegeven dat de behandelende psychiater attesteert dat er geen alternatief is voor de voorgeschreven behandeling en dat de prognose zonder behandeling zeer slecht is met een reëel risico op suïcide en "*suïcide altruïste*", zich dan precies een negatieve beslissing opdringt. De vaststellingen dienaangaande, zo zij al niet als louter overtollig zijn te beschouwen, zijn niet pertinent.

4.10. Uit de bespreking onder punt 4.9. volgt dat het standpunt van de ambtenaar-geneesheer dat de noodzaak tot behandeling niet te objectiveren valt, dat de theatraliteit en de bewoordingen van het medisch dossier sterke twijfels doen rijzen omtrent de authenticiteit en dat het indienen van de aanvraag het therapeutisch proces tegenwerkt terwijl enkel een beslissing dienaangaande in deze of gene zin het genezingsproces bevordert, geen afdoende motivering vormt om de duidelijke medische diagnose en prognose van de behandelend psychiater en de door hem noodzakelijk geachte behandeling en opvolging te weerleggen.

Voorts stelt de ambtenaar-geneesheer nog dat de behandeling van deze aandoening louter symptomatisch is en niet essentieel en dat ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf "*dergelijke aandoeningen*" hun beloop kennen over enkele maanden tot jaren en "*meestal*" spontaan in gunstige zin evolueren. Hierbij beperkt de ambtenaar-geneesheer er zich evenwel toe de duidelijk in de verschillende voorgelegde medische attesten geattesteerde noodzaak aan behandeling louter tegen te spreken zonder deze stelling echter te onderbouwen met concrete op verzoeksters geval toegespitste elementen. De stelling dat "*dergelijke aandoeningen*" hun beloop kennen over enkele maanden tot jaren en "*meestal*" spontaan in gunstige zin evolueren, vertoont een hoge graad van veralgemening waardoor de vaststelling niet concreet in verband kan worden gebracht met de aandoeningen waaraan de verzoekster blijkens de voorgelegde medische getuigschriften lijdt en waarbij bovendien op niet-sluitende wijze wordt gesteld dat de aandoeningen "*meestal*" spontaan in gunstige zin evolueren. Een dergelijke motivering is gelet op de voorgelegde medische stukken die het concrete ziektebeeld van de verzoekster betreffen en gelet op het gebrek aan concrete elementen die het niet-essentiële karakter van de behandeling kunnen ondersteunen, dan ook niet draagkrachtig.

Ook wat het risico op suïcide betreft valt niet in te zien hoe uit de voornoemde medische attesten zou blijken dat dit risico louter speculatief is, daargelaten de vaststelling dat het niet de vermelding van de behandelende arts maar wel de vraagstelling onder rubriek D. in het standaard medische getuigschrift (waaraan door de aanvrager niet kan geraakt worden aangezien het model van standaard medisch

getuigschrift is vastgelegd bij koninklijk besluit) zelve is die speculatief voorkomt (wat "zouden" de gevolgen en de "mogelijke" complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet?). In het gedetailleerd medisch getuigschrift van 3 november 2011 wordt bovendien duidelijk gesteld dat het risico op zelfdoding en doding van de kinderen reëel is. Ook hier spreekt de ambtenaar-geneesheer de bevindingen van de behandelend psychiater tegen zonder enige nadere toelichting ter zake en zonder dat het administratief dossier enig feitelijk gegeven bevat dat het andersluidende oordeel kan ondersteunen.

4.11. De beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer bij het geven van zijn advies ten spijt, dient op grond van hetgeen voorafgaat te worden vastgesteld dat de motieven in het advies van 28 november 2014 niet afdoende en draagkrachtig zijn om te besluiten dat verzoeksters medische problematiek kennelijk aan niet aan het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet beantwoordt.

De Raad merkt op dat de omvang van de motiveringsplicht van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 afhankelijk is van het belang, de aard en het voorwerp van de bestreden beslissing (cf. RvS 3 december 2009, nr. 198.441). Uit artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet blijkt dat de bedoelde aanvraag enkel onontvankelijk kan worden verklaard wanneer de ambtenaar-geneesheer vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

In casu dient te worden vastgesteld dat de redengeving in het advies van de ambtenaar-geneesheer van 28 november 2011, niet pertinent en draagkrachtig is om de aangevoerde concrete medische elementen, de voorziene en noodzakelijk geachte behandeling en de prognose bij stopzetting van de behandeling, zoals deze blijken uit de voorgelegde specialistische medische stukken, te weerleggen. Daar waar het loutere feit dat de ambtenaar-geneesheer een andere mening is toegedaan dan hetgeen de behandelende arts attesteert gewis nog geen schending van de (materiële) motiveringsplicht impliceert, neemt dit niet weg dat deze andere mening dan wel afdoende moet worden onderbouwd. In het voorliggende geval is de Raad van oordeel dat de met de voorgelegde medische stukken tegenstrijdige vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer, bij gebrek aan enig ondersteunend feitelijk gegeven in het administratief dossier, niet afdoende zijn om tot het besluit te komen dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer is niet afdoende gemotiveerd in het licht van de voorgelegde medische gegevens en in het raam van artikel 9ter, §3, 4° *juncto* artikel 9ter, §1, eerste en vijfde lid van de vreemdelingenwet.

De beschouwingen in de nota met opmerking kunnen, gelet op hetgeen voorafgaat, niet worden aangenomen.

4.12. Het vastgestelde motiveringsgebrek in het beslissend advies van de ambtenaar-geneesheer leidt *ipso facto* tot de vernietiging van de onontvankelijkheidsbeslissing gesteund op artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet die in dit advies haar noodzakelijke grondslag vindt.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

5. Korte debatten

De verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 december 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE